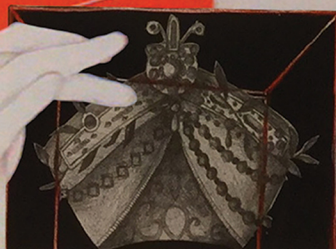

ΜΑΡΙΑ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ

Ιηούν

η πριγκίπισσα των φιδιών

Μέρος 1ο

*Όταν η γνωριμία μιας πριγκίπισσας μ' έναν βοσκό
και ο έρωτας ενός πρίγκιπα γι' αυτήν αναστατώνουν
την καθημερινότητα στις γαλήνιες χώρες του Τζενέτ.*

Ούτε μια φορά ούτε έναν καιρό. Έτσι ξεκινούν τα παραμύθια κι αυτό δεν είναι παραμύθι, μα ιστορία πέρα για πέρα αληθινή. Δεν ξέρουμε αν γράφτηκε ποτέ, σ' εμάς έφτασε από στόματα παππούδων σε αυτιά εγγονών. Γιατί, κι αν ακόμα γράφτηκε κάποτε, αυτό το «κάποτε» ήταν τόσο παλιά, που μπορεί τα γραφτά να χάθηκαν στη διάρκεια του ατέλειωτου ταξιδιού της γης μέσα στον χρόνο.

Ήταν τότε που κάποια από τα πλάσματα του κόσμου δεν είχαν μονάχα μια μορφή, μα άλλαζαν κατά τις περιστάσεις όψη, σχήμα και μέγεθος. Ο ήλιος έλαμπε φωτεινός σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη

της γης και το Μαύρο Βουνό δεν είχε πάρει ακόμα το όνομά του. Κι ήταν ένας τόπος εύφορος σαν καλοποτισμένος κήπος, όμορφος σαν ανθισμένο λουλούδι και τόσο μεγάλος, που απλωνόταν πέρα αποκεί που έφτανε το μάτι. Τον τόπο αυτό τον έλεγαν Τζενέτ.

Εκεί, ένα πρωί, έτσι ξαφνικά –όπως συνηθίζουν να ξεκινούν αυτά τα πράγματα– το βασίλειο των φιδιών κήρυξε τον πόλεμο στο βασίλειο των λύκων. Αιτία, η απαγωγή της πριγκίπισσας Γιλάν, κόρης της ξακουστής και γενναίας Σαχμαράν, βασίλισσας των φιδιών, από τον Κουρτ, διάδοχο του θρόνου των λύκων.

Τον καιρό εκείνο το Τζενέτ χωριζόταν σε τρία βασίλεια: το βασίλειο των ανθρώπων, το πιο μεγάλο και πιο δυνατό απ' όλα, που είχε στην εξουσία του τις πεδιάδες, τις λίμνες και τα ποτάμια, το βασίλειο των λύκων, που κυριαρχούσε στα βουνά, και το βασίλειο των φιδιών, που εξουσίαζε ό,τι βρισκόταν

κάτω από τη γη. Τα τρία βασίλεια ζούσαν αρμονικά, ποτέ δεν έκαναν πόλεμο μεταξύ τους και πάντα συμμαχούσαν, για να πολεμήσουν έναν εχθρό από άλλους τόπους.

Καμιά φορά όμως συμβαίνουν και πράγματα που φέρνουν τον κόσμο ανάποδα, αλλάζουν συνήθειες και κάνουν τους φίλους εχθρούς. Κι η απαγωγή της Γιλάν από τον Κουρτ έφερε –έστω και για λίγες ώρες– τον κόσμο ανάποδα στο Τζενέτ. Εκείνος ήταν μεγαλόσωμος, δυνατός, γενναίος και πεισματάρης. Αυτή ήταν λυγερή, έξυπνη και θαρραλέα. Έμοιαζε πολύ στη μάνα της, τη θρυλική για τη σοφία της βασίλισσα Σαχμαράν, μα ήταν ακόμα μικρή για να έχει γίνει σοφή όσο εκείνη.

Η βασίλισσα Σαχμαράν, πριν από πολλά χρόνια, πριγκίπισσα ακόμη της χώρας των φιδιών, μιας χώρας μικρής όσο μια μεγάλη σπηλιά, μα με στρατό γενναίο όσο η πριγκίπισσά του, είχε βοηθήσει τον Κραλ, τον πρώτο βασιλιά της χώρας των ανθρώ-

πων, ο οποίος τότε εξουσίαζε ακόμη όλο το Τζενέτ, να κατανικήσει τους εχθρούς του και να κυριαρχήσει στις απέραντες πεδιάδες του τόπου. Έτσι, με το σπαθί της κέρδισε ολόκληρο το βασίλειο κάτω από τη γη, αφού ο Κραλ με διαταγή του της το χάρισε για τη συμμαχία της στον πόλεμο και την πολύτιμη βοήθειά της.

Η Γιλάν ανέβαινε συχνά στη χώρα των ανθρώπων, έκανε βόλτες, συναντούσε φιλενάδες της, κολυμπούσε μαζί τους στις λίμνες και στα ποτάμια. Το βουνό το απέφευγε: την κούραζαν τα απότομα, ανηφορικά μονοπάτια με το ανώμαλο, πετρώδες έδαφος.

Ένα πρωινό, που τα λιβάδια έλαμπαν καταπράσινα και τα νερά γαλάζια κάτω από τον ήλιο, η Γιλάν βγήκε στον πάνω κόσμο, όπως το συνήθιζε, και για πρώτη φορά ένιωσε την επιθυμία να ανέβει στο βουνό, να πει νερό από τις πηγές και να θαυμάσει τον τόπο

από ψηλά. Πήρε το μονοπάτι και ύστερα από λίγο, λαχανιασμένη, έφτασε σε μια καλύβα χτισμένη πάνω σ' έναν πελώριο βράχο. Έστησε αυτί, ψυχή! Χτύπησε την πόρτα, σιγανά στην αρχή, πιο θαρρετά κατόπιν, κανείς δεν απάντησε. Άνοιξε δειλά κι αντίκρισε το σπίτι ενός βοσκού με τα δοχεία του γάλακτος, τα ραβδιά της βοσκής και τα κουδούνια των ζώων κρεμασμένα από τη σκεπή. Έκλεισε αθόρυβα την πόρτα πίσω της και, αφού ήπια νερό απ' την πηγή δίπλα στην καλύβα, ξεκίνησε να κατέβει την πλαγιά. Ξαφνικά, μέσα από ένα πουρνάρι πετάχτηκε ένας λαγός.

–Πού πας, κορίτσι μου, σ' αυτές τις ερημιές; ρώτησε έκπληκτος.

–Κι εσένα τι σε νοιάζει; αυθαδίασε η πριγκίπισσα.

–Δε με νοιάζει. Μόνο που μου φαίνεται παράξενο να βλέπω ένα κορίτσι από τη χώρα των φιδιών μπροστά στην πύλη του βασιλείου των λύκων.

–Δεν είμαι ένα οποιοδήποτε κορίτσι από τη

χώρα των φιδιών. Είμαι η πριγκίπισσα της χώρας των φιδιών αυτοπροσώπως! απάντησε περήφανα η Γιλάν.

–Εντάξει, μα δεν είναι ανάγκη να φωνάζεις τόσο δυνατά! κατέβασε ο λαγός τον τόνο της δικής του φωνής.

–Γιατί; Πρέπει να φοβηθώ κάποιον;

–Μα κοτζάμ πριγκίπισσα, κόρη της ένδοξης βασίλισσας Σαχμαράν απ' ό,τι συμπεραίνω, δεν ξέρεις πως τα όρια του βασιλείου των λύκων δεν παραβιάζονται; Κανείς ξένος δεν μπορεί να μπει, αν δε δηλώσει το όνομά του στην πύλη, διαφορετικά συλλαμβάνεται.

–Στο βασίλειο των ανθρώπων δεν υπάρχει τέτοιο πρόβλημα. Μπαινοβγαίνω όποτε μου κάνει κέφι.

–Κάθε βασίλειο έχει τους δικούς του νόμους, κορίτσι μου!

–Κι εσύ, ένας λαγός, πώς βρίσκεσαι εδώ πέρα;

–Α, εσύ, κοπέλα μου, είσαι εντελώς άσχετη! Οι λαγοί είναι υποτελείς του βασιλείου των λύκων. Ούτε αυτό το γνωρίζεις;

–Υποτελείς; Τι θα πει «υποτελείς»;

–Κρίμα τη θέση σου και τις σπουδές που φαντάζομαι πως έχεις κάνει! Κάποτε, μικρή μου, πριν από πολλά χρόνια, οι λύκοι, που είχαν το βασίλειό τους στην κορυφή του βουνού, επιτέθηκαν στη χώρα μου, που ήταν χτισμένη στην πλαγιά, και την κατέλαβαν. Από τότε οι λαγοί είναι υποτελείς των λύκων, δηλαδή υπόδουλοί τους· με λίγα λόγια, μας εξουσιάζουν κι εμείς τους υπηρετούμε. Τους κάνουμε όλα τα θελήματα μέσα σε πολύ λίγο χρόνο, έτσι γρήγοροι στα πόδια που είμαστε, κι όλες τους οι δουλειές τελειώνουν στο άψε σβήσε.

–Πολύ τυχεροί οι λύκοι που σας έχουν υπόδουλους!

–Ναι, όσο άτυχοι κι εμείς που τους έχουμε αφεντικά.

–Γιατί; Είναι κακά αφεντικά;

–Όχι ιδιαίτερα κακά. Δεν παύουν όμως να είναι αφεντικά κι εμείς υποχρεωμένοι να υπακούμε.

–Συγγνώμη, δεν τα ήξερα όλα αυτά. Δεν ασχολούμαι με την πολιτική!

–Δεν κάνεις καλά! Είσαι κόρη βασίλισσας και μάλιστα φημισμένης για τη σωστή διακυβέρνησή της. Κάποτε θα ανέβεις στον θρόνο της μητέρας σου. Πρέπει να μάθεις να ξεχωρίζεις τον φίλο από τον εχθρό, να μάθεις να κάνεις συμμαχίες που συμφέρουν τη χώρα σου και ν' αποφεύγεις προτάσεις που τη βλάπτουν. Πρέπει να αποκτήσεις τη σύνεση που χρειάζεται για να διοικείς σωστά τους υπηκόους σου, να καταλαβαίνεις τις ανάγκες τους και να προσπαθείς να τις ικανοποιείς. Πρέπει, τέλος, να υπερασπίζεσαι πάντα τη δικαιοσύνη τιμωρώντας τους άδικους κι επιβραβεύοντας τους δίκαιους. Αυτό είναι το κύριο χάρισμα που πρέπει να έχουν όσοι κατέχουν θέση εξουσίας στον κόσμο.

–Θα θυμάμαι τα λόγια σου, είπε η Γιλάν σκεφτική και κίνησε να φύγει. Α, θυμήθηκε ξάφνου να ρωτήσει, αυτή η καλύβα σε ποιον ανήκει;

–Σ’ έναν βοσκό. Ζει εδώ, ανάμεσα στο βασίλειο των ανθρώπων και στο βασίλειο των λύκων. Τώρα έχει πάει να βοσκήσει τα ζώα του στον κάμπο. Ξέρει καλά τους λύκους όσο και τους ανθρώπους, κανείς δεν τον ενοχλεί κι όλοι τον εμπιστεύονται. Τα έχει καλά με όλους. Η αλήθεια βέβαια είναι πως εγώ φοβάμαι λιγάκι αυτούς που τα έχουν καλά με όλους. Μα εμένα δε μου πέφτει και μεγάλος λόγος...

–Μιλάς σοφά, λαγέ. Ελπίζω να ξανασυναντηθούμε, είπε η Γιλάν και πήρε βιαστικά το κατηφορικό μονοπάτι.

Πέρασε τη μεγάλη λίμνη, πέρασε και τη μικρή, ξεκουράστηκε στον ίσκιο μιας θεόρατης απιδιάς και, όταν πια ο ήλιος έφτασε τρεις πιθαμές πάνω από τον ορίζοντα, κίνησε να γυρίσει πίσω. Πέρασε κολυμπώντας το φαρδύ ποτάμι κι εκεί, στην είσοδο

του φαραγγιού, όπου άνοιγε η μυστική πύλη της χώρας των φιδιών, πύλη κρυφή που μόνο αυτή, η Σαχμαράν κι οι αξιωματούχοι του κράτους γνώριζαν, μέσα από μια σπηλιά κρυμμένη από τους θειριεμένους θάμνους πετάχτηκε μπροστά της ένας ψηλόσωμος νεαρός και της έφραξε τον δρόμο με τις φαρδιές πλάτες του.

– Ποιος είσαι συ; φώναξε ξαφνιασμένη η πριγκίπισσα.

– Συχώρα με, κυρά μου, δεν ήθελα να σε τρομάξω.

– Με τρόμαξες όμως! Ας είναι! Ποιος είσαι λοιπόν και τι γυρεύεις εδώ;

– Είμαι ο Κουρτ, ο πρίγκιπας της χώρας των λύκων.

– Α, έρχομαι από τη χώρα σου! δήλωσε με νάζι η Γιλάν. Δεν πιστεύω να με τιμωρήσεις που πήγα ως εκεί χωρίς άδεια. Η αλήθεια είναι πως δεν κατάλαβα πότε μπήκα στο βασιλείό σας. Ένας λαγός

που συνάντησα μπροστά σε μια καλύβα μου το είπε.

–Κατάλαβα! Στην καλύβα του Κεμ! Εκεί ακριβώς αρχίζουν τα όρια της χώρας μου.

Ο Κουρτ την κοιτούσε μαγεμένος. *Τι χαριτωμένη που είναι!* σκεφτόταν όση ώρα μιλούσαν. Δεν ήθελε να τελειώσει αυτή η συνάντηση. Με το που ξαναβρήκε τη μιλιά του...

–Κι εσύ ποια είσαι κι από πού έρχεσαι; τη ρώτησε.

–Είμαι η Γιλάν, η κόρη της Σαχμαράν, βασίλισσας των φιδιών.

Είχε ακούσει ο Κουρτ για την περίφημη πριγκίπισσα. Έλεγαν πως είναι γενναία, ευγενική και καλομίλητη. Τώρα που τη γνώριζε διαπίστωνε πως είχε και το πιο όμορφο χαμόγελο του κόσμου!

–Μπορείς να έρθεις στο βουνό όποτε θέλεις, της πρότεινε.

–Ευχαριστώ, όμως οι ανηφορίες και οι κατηφο-

ριές με κουράζουν, του απάντησε. Και τώρα να φεύγω, είπε ξαφνικά, εκνευρισμένη που θα έμπαινε ξανά στο ποτάμι και θα ξαναβρεχόταν για να βγει στην πίσω πλευρά του λόφου, όπου βρισκόταν η επίσημη πύλη του κράτους των φιδιών. Δεν ήθελε να μάθει ο πρίγκιπας των λύκων τη μυστική είσοδο της χώρας της.

– Να σε συνοδεύσω; ρώτησε διστακτικά ο νεαρός πρίγκιπας.

– Δεν είναι ανάγκη, του είπε λίγο απότομα η Γιλάν στρέφοντάς του τη ράχη.

Ήταν κουρασμένη και πεινούσε.

Ο Κουρτ άρχισε να ανεβαίνει το βουνό με βήμα βαρύ. Μέσα στα μάτια του είχε μείνει η εικόνα της: έξυπνη, γλυκιά και πεισματάρα.

Αυτή η κοπέλα κάποτε θα γίνει η βασίλισσα της χώρας των λύκων, αποφάσισε. Αν θέλει κι εκείνη, φυσικά.

* * *